

นวนิยายไทย

แสงจากสรวง • สันติธร วินิจฉัยกุล

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมัครไทย

ราคา : ๑๘๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
สันติธร วินิจฉัยกุล.

แสงจากสรวง.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๒๖๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-639-8

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘แสงจากสรวง’ เป็นเรื่องราวของเจ้าสุทนต์ ธิตาในสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ช่วงยุคสมัยที่สยามเริ่มทำการค้ากับชาวต่างประเทศหลายเชื้อชาติ

ผู้เขียนผูกตัวละครไว้กับเหตุการณ์ช่วงนั้นที่น่าสนใจ คือตั้งประวัติศาสตร์เข้าหาตัวละคร ด้วยภาษาที่ชวนอ่านเพลิน มีความกลมกลืนในการใช้ถ้อยคำของบทสนทนา กระชับในการบรรยายภาพเหตุการณ์ต่างๆ ไม่ยืดเยื้อ แต่มากด้วยเรื่องราวตามลำดับอย่างเข้าใจง่ายปราศจากความซับซ้อน

‘เจ้าฟ้าสุทนต์’ เป็นตัวละครเด่น สูงศักดิ์ มากด้วยพระปรีชาญาณ แข็งแกร่งราวบุรุษ เป็นผู้โดดเด่นด้านการพาณิชย์และกลยุทธ์การปกครอง ทำให้สยามพ้นสภาพเสี่ยงจากสงครามได้ เหนือกว่านั้นพระองค์ยังดำรงไว้ซึ่งความงดงามทั้งกาย วาจา ใจ ผู้กษัตริย์ได้ทั้งป่าวไพร่ข้าบริวาร กระทั่งชนต่างชาติก็ยงน้อมกายถวายชีวิตแต่พระองค์

นวนิยายจากผู้เขียน สันติธร วิมลชัยกุล (ผู้ได้รับรางวัลสุภัทรา สวัสดิรักษา ครั้งที่ ๑ ประจำปีพ.ศ. ๒๕๕๒) ท่านนี้ จึงนำติดตามอ่านยิ่งนัก

แสงจากดวง

สันติธรรม วิจัยกุล

ปฐมบท

เสียงลอบสะอื้นให้แผ่วๆ แผงตัวอยู่กลางความสัจภายในตำหนักของ พระอัครชายา เหล่าข้าหลวงนางในนั่งนิ่งหมอบกรานอยู่ รอบพระแท่น บรรทมและบริเวณหน้าห้อง ต่างยกมือปาดน้ำตา พยายามเก็บกลั้นเสียง ร่ำไห้มิให้เส็ดลอดออกไปรบกวนผู้เป็นที่รักแห่งพระเจ้ากรุงอยุธยา

สตรีวัยสาวร่างบอบบาง นอนนิ่งบนเตียงไม้ ดวงหน้าที่เคยงดงาม เพลานักลับซัดเซียวตั้งไร้โลหิต ริมฝีปากซีดขาวแห้งแตก ตาคล้ากลวงลึก เปลือกตาเปิดขึ้นมายากลำบาก เสมือนหนักหนาเหลือเกิน

เหล่าแพทย์ทั้งไทย จีน ฝรั่งเศสมาเยียวยยา เริ่มทยอยถอยห่างมา หมอบกราน ด้วยจนหนทางรักษา ปล່อยให้ผู้เป็นสวามีได้อยู่เคียงข้าง พุดจากกันเป็นคราสสุดท้าย

“หม่อมฉันต้องขอพระราชทานอภัยโทษ ที่ไม่สามารถอยู่ถวายงาน พระองค์ได้อีก และไม่อาจมีพระราชโอรสผู้จะถือสิทธิ์สืบราชสันตติวงศ์ได้” น้ำเสียงของพระอัครชายาในพระเจ้ากรุงอยุธยาแหบพร่าสิ้นเครือ

องค์กษัตริย์กุมมียอดดวงใจของตนไว้ด้วยมือทั้งสอง “อีกไม่นาน โรคภัยที่รุมเร้าเจ้า จะมลายหายสิ้นไป เจ้าจะกลับมาอยู่เคียงข้างข้าเหมือน เดิม”

หญิงสาวยิ้มอย่างอ่อนแรง “หม่อมฉันคงไม่อาจสนองพระราชประสงค์ ได้อีก ต้องทูลลาพระองค์ไปสู่สัมปรายภพแล้ว”

“เจ้าอย่าพูดอย่างนั้น ข้าไม่ยอมให้เจ้าหนีข้าไป” พระเจ้ากรุงอยุธยา สายหน้า จับมือของชายาของตนไว้แน่น เหมือนว่าหากปล່อยแล้ว จะไม่สามารถเห็นยวรุ่งไว้ได้อีก

“แม้พระองค์เป็นเจ้าของชีวิต แต่ก็ไม่สามารถขัดขวางท่านพญามัจจุราช ได้ดอกพะคะ เพียงก่อนหม่อมฉันจากลา หวังพระองค์ให้คำมั่นสัญญา ว่า

จะทำนุบำรุงสุดาวดีให้ดี” อัครชายาหันมองทารกน้อยในอ้อมแขนข้าหลวงต้นตำหนัก ซึ่งค่อยๆ ขยับมา ส่งเข้าสู่อ้อมอกพระราชบิดา

แววตาของเด็กน้อยใสกระจ่าง ผิวกายนุ่มนวลอ่อนบางแลดูเปล่งปลั่ง ประหนึ่งทองคำต้องแสง

“หม่อมฉันขอเพียงพระองค์ทำนุบำรุงอุ้มชูธิดาองค์นี้ให้ดี หากแม้วันหน้าทำผิดพลั้งประการใดไปบ้าง ก็ขออย่าถือโทษลงทัณฑ์จนหนักหนา เพียงเท่านี้หม่อมฉันก็ตายอย่างเป็นสุขแล้วพะคะ”

“เจ้าไม่จำเป็นต้องขอข้าเช่นนี้ สุดาวดีคือลูกข้า เป็นดวงใจของข้าเช่นกัน ข้าจะทำนุบำรุงอุ้มชูนางให้ดีที่สุด ให้เป็นที่กริ่งเกรง เป็นที่เลื่องลือ สมเป็นธิดาแห่งมหาจักรพรรดิเช่นข้า”

พระเจ้ากรุงอยุธยา ก็มองแววตาใสเปี่ยมของเด็กน้อย แล้วเอ่ยต่อมาว่า

“สุดาวดีมีสายเลือดข้าและเจ้า ข้าเชื่อว่านางจะฉลาดหลักแหลมกว่าสตรีใดในแผ่นดิน” กษัตริย์อยุธยา ยื่นนิ้วให้ทารกจับประหนึ่งต้องการสัมผัส เพื่อสื่อสารความรู้สึก จากนั้นจึงเอ่ยต่อว่า

“หากแม้วันหน้า หากมีบุรุษใดเหมาะสมแล้วไซ้ บัลลังก์อยุธยา ก็จะตกแต่สุดาวดี ธิดาข้าองค์นี้เท่านั้น!”

“ระวังหล่มนะเพคะ องค์หญิง”

เสียงร้องบอกของท้าววรจันไม่ได้ทำให้สาวน้อยผ่นผีเท้า เพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น เพราะยังสนุกกับการวิ่งเล่นไล่ตามผีเสื้อเหนือแนวต้นพุทซ้อนกลางอุทยานภายในพระบรมมหาราชวัง

เด็กหญิงวัยสิบปีแต่งตัวแบบชาย สวมเสื้อคอแหลม แขนยาวจรดข้อมือ ใส่กางเกงยาวถึงหน้าแข้ง มีผ้าคาดเอว เก้าฝมเป็นมวยไว้ตรงท้ายทอย มีรอยยิ้มแป้นและเสียงหัวเราะสดใสอยู่ไม่ขาดระยะ

เมื่อแมลงตัวงามถลาลงเกาะเหนือเกสรดอกพุท เด็กสาวหยุดนิ่ง ค่อยๆ อย่งเข้าไปใกล้ ทว่าไม่อาจหลอกล่อเจ้าแมลงตัวน้อยได้ มันขยับปีก โบกบินไปไกลเกินกว่าจะตามทัน

แม้นึกเสียดายอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความร่าเริงสนุกสนานของสาวน้อยลดลง เพียงได้วิ่งเล่นอย่างอิสระเช่นนี้ ก็ยิ่งดีกว่าต้องไปนั่งร้อยมาลัยดอกมะลิอยู่แต่ในตำหนัก

เจ้าฟ้าสุดาวดียังคงเดินเล่นไปตามทาง มีกลิ่นหอมกรุ่นของดอกสายหยุดล่องลอยมาตามลมอ่อน ดอกเหลืองบานอวดโฉมอยู่เต็มต้น เจ้าฟ้าองค์น้อยเข้าไปสูดความหอม ตอนนั้นเองที่เสียงพุดคุยแว่วมาจากลานสนามหญ้าห่างไปไม่กี่ไกลนัก

ตรงนั้นมีเด็กหนุ่มวัยมากกว่าสุดาวดีสักห้าปี ยืนอยู่กับมหาเด็กลีกอีกสองคน หนุ่มน้อยถือมีดสั้นด้วยมือขวา ตาเขม่นจ้องลำต้นโสนใหญ่ห่างไปสักสิบวา ชั่วอึดใจก็ขว้างมีดออกไป ปลายแหลมพุ่งปักลงตรงลำต้นโสนตำแหน่งเอียงขวา พลาดจากตัวหุ่นฟางขนาดเกือบเท่าคนจริงไปเล็กน้อย

เด็กหญิงเห็นดังนั้น จึงรีบเข้าไปหา ร้องเรียกพลางยิ้ม

“พี่ศรีสิงห์”

สีหน้าสีตาของเด็กหนุ่มดูไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก คงมาจากเหตุว่าตั้งแต่
 ซ้อมข้าวว่างมีด ยังพลาดเป้าไปหลายครา เหลือบมองคนเรียกด้วยท่าที่ไม่ใสใจ
 นึก

สุดาวดีคั่นกับอุปนิสัยเช่นนี้ของลูกพี่ลูกน้องอยู่แล้ว จึงไม่ได้คิดโกรธ
 เคือง

พระศรีสิงห์เป็นโอรสในสมเด็จพระเจ้าฟ้าไชย แม้ไม่ได้เป็นพี่น้องร่วมสาย-
 โลหิตกันโดยตรง แต่สุดาวดีก็รัก นับถือพระศรีสิงห์เช่นพี่ชายแท้ๆ ทั้งนี้
 ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะตนเองไม่มีพี่น้องร่วมอุทร

ด้วยรูปร่างสูง ผิวกายออกสีน้ำตาล ใบนาคคมคายงดงาม ที่จริงน่า
 จะเป็นพี่ชั้นชมของข้าหลวงนางใน และเหล่าข้าราชการทั้งหลายได้ หาก
 แต่ด้วยอุปนิสัยสันโดษ ไม่ชอบสูงส่งกับใคร ทำให้พระศรีสิงห์ไม่มีสหายสนิท
 เท่าไรนัก จะมีใกล้ชิดที่สุดก็เห็นจะเป็นมหาดเล็กหนุ่มอย่างนายจันเท่านั้น

“สมเด็จพระพี่ฝึกอาวุธอยู่หรือ ขอข้าลองบ้างสิเพคะ” สุดาวดีพูดพลาง
 ยิ้มแป้น มองดูศัสตราวุธที่วางอยู่บนโต๊ะไม้ใกล้ๆ มีทั้งหน้าไม้ มีดสั้น ดาบ
 ธนู

พระศรีสิงห์ชำเลื่องมองเด็กหญิง คราวนี้ฉีกริมฝีปากเล็กๆ เชิงยิ้มเยาะ
 “อย่าเลยสุดาวดี เจ้ายังเยาว์นัก ทั้งยังเป็นสตรี หากควรจับต้องศัส-
 ตราวุธไม่ สมควรกว่าหากเจ้ากลับไปปักผ้า สลักผักผลไม้และดูแลการคห-
 กรรม” พูดจบก็หยิบมีดสั้นอีกเล่มหนึ่ง ตั้งท่า ตาจ้องเป้าหมาย ก่อนขว้าง
 มีดออกไปอีกครั้ง

ปลายอาวุธปักลงบนลำต้นโนสน ห่างจากหุ่นไปเล็กน้อย ผลงานดีกว่า
 ครั้งแรกอยู่บ้าง

“พี่ศรีสิงห์เก่งจัง” สาวน้อยเอ่ยไปตามใจใส่ชื่อ จากนั้นหยิบหน้าไม้
 จากโต๊ะวางศัสตราขึ้นมานั่งหนึ่ง

“ข้าเองก็เคยให้ตะเบรโอสอนวิธีใช้หน้าไม้มาบ้างแล้ว”

เจ้าฟ้าหญิงยกอาวุธเล็งตรงยังหุ่นฟางเป้าหมาย ที่แรกพระศรีสิงห์คิด
 จะปราม แต่ก็ยังไว้ อยากรู้ให้อีกฝ่ายรู้เองว่า ศัสตราวุธหาใช่เรื่องสำหรับ

อิสตรี

เจ้าฟ้าหญิงองค์น้อยปล่อยลูกหน้าไม้ออกไป ปลายแหลมพุ่งเร็ววักลง
กลางตัวหุ่นฟางอย่างแม่นยำ

รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าเรียงงามอ่อนเยาว์

“ไซโย ข้ายังถูก” สาวน้อยร้องยินดี มองพี่ชายหวังได้รับคำชื่นชม
ทว่าหน้าตาผู้พินัยกลับยิ่งบึ้งตึง ประหนึ่งกำลังถูกหมิ่นศักดิ์ศรี

ตอนนั้นเองพระพี่เลี้ยงติดตามมาถึงพอดี “พอเถอะเพคะองค์หญิง
วางหน้าไม้ลงเถิด”

พระศรีสิงห์เห็นท้าววรจันตามมาอีกคนก็ยิ่งอับอาย เสมือนมีเสียงดูถูก
ดังก้องในใจ สะบัดแขนไหล่หลัง เดินจากไปอย่างไม่สบอารมณ์ ไม่กล่าว
รำลา

“กลับพระตำหนักเถิดเพคะ” พระพี่เลี้ยงบอกเมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินจาก
ไปไกลแล้ว

แต่เด็กหญิงยังไม่หายสนุก “ไม่ ข้าจะไปเที่ยวต่อ”

ว่าแล้วก็วิ่งต่อไปทันที ทำเอาท้าววรจันลูกตามไปแทบไม่ทัน

* * *

สาวน้อยมุ่งหน้ายังประตูพระราชวัง บริเวณนั้นมีเหล่าข้าโขนและ
ไพร่พลยืนรักษาการณ์กันอยู่จำนวนมาก ด้านนอกประตู มีชาวบ้านทุกเพศ
วัยเดินกันขวักไขว่ แต่ก็เห็นจะน้อยลงไปกว่าช่วงเช้าตรู่ ด้วยเพลานี้ สาย
จนตลาดข้างวังวายไปแล้ว

เจ้าหญิงองค์น้อยหยุดยืนรอ มองซ้ายมองขวา คล้ายกำลังหาอะไร
สักอย่าง

“อย่าออกไปเลยเพคะ หากพระราชบิดาทรงทราบ จะต้องโทษได้นะ
เพคะ”

“ถ้าพี่พลับไม่ทูล สมเด็จพระพี่เลี้ยงไม่รู้ดอก” พุดไปพลางชะเง้อชะเง้อ ขณะที่
พระพี่เลี้ยงได้แต่ยืนกระสับกระส่าย ไม่เป็นสุขนัก

ไม่นานเด็กหนุ่มรูปร่างมะขามข้อเดียวก็ปรากฏตัวขึ้น พร้อมผู้ติดตามอีก

สองคน เขาสวมเสื้อคอแหลมสีน้ำตาลเข้ม กางเกงสีเดียวกัน มีแถบสีทอง ด้านข้าง เดินยิ้มตรงมาหา

ผู้ที่มาคือพระปีย์ โอรสบุญธรรมของพระเจ้ากรุงอยุธยา เขาเป็นบุตร อันเกิดแต่ขุนไกรสิทธิศักดิ์ ต่อมาได้รับพระมหากรุณาธิคุณ รับเลี้ยงดูเป็น บุตรบุญธรรม สนองงานรับใช้ใกล้ชิดตลอดมา

พระปีย์มีผิวกายออกเหลือง รูปร่างอวบอ้วน ใบหน้ากลม ตาเล็ก จมูกแบน อายุมากกว่าสุดาวดีสักสามถึงสี่ปีเห็นจะได้

“พี่เตี้ย มาช้าจริงเทียว ช้านี้กว่าพี่จะผิคนัดเข้าแล้ว”

“พอดีพี่ต้องอยู่รับใช้สมเด็จพระเอกอัครราชกุมาร จึงพอมีเวลา ปลีกตัวมาได้ อย่าถือโทษพี่เลยนะน้องสุดาวดี” พระปีย์อธิบาย ขอความเห็นใจ

เด็กหญิงไม่คิดเห็นเป็นเรื่องใหญ่ ไม่ได้เอามาใส่ใจ “เรารีบไปกัน เถอะ”

ว่าแล้วจึงมือพี่ชายมุ่งหน้าออกจากพระราชวัง ระหว่างทางท้าววรจัน บ่นอุบไปตลอดทางว่า กลัวต้องโทษ ฐานรู้เห็นเป็นใจให้พระราชธิดาพระองค์ เดียวในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จหนีไปเที่ยวนอกวัง สุดาวดีรู้สึกว้าแม่พระ- พี่เลี้ยงยังเป็นสาวรุ่น แต่ก็ช่างบ่นราวกับคนแก่

“ไม่ต้องห่วงดอกคุณท้าววรจัน สมเด็จพระเอกอัครราชกุมารอยู่อีกหลาย เพลา จากนั้นก็จะเข้าบรรทม ไม่ถามถึง หรือเสด็จมาเยี่ยมมหาสุดาวดีในโมง ยามอันใกล้นี้ดอก”

คำบอกกล่าวของพระปีย์ไม่ได้ช่วยให้พระพี่เลี้ยงสบายใจขึ้นนัก

สุดาวดีชวนพี่ชายคุย “เมื่อครู่เข้าไปลองยิงหน้าไม้ ฝีมือข้า พี่เตี้ยสู้ ไม่ได้แน่ๆ”

“เจ้าลอบฝึกอาวุธอย่างนั้นรี ที่ไหนกัน สมเด็จพระเอกทราบความจะต้อง อาญาได้”

“ไม่ดอก ข้าไปฝึกกับพี่ศรีสิงห์ในอุทยาน”

“ศรีสิงห์นะรี เขายอมให้เจ้าร่วมฝึกด้วยหรือ” พระปีย์เอ่ยอย่างดูแคลน

อุปนิสัยสันโดษ

“ข้างยั้งหน้าไม่เข้าเป้าด้วยละ”

เจ้านายร่างอ้วนเอยเตือนด้วยท่าที่จริงจัง “สุดาวดี ไยเจ้าจึงไปสนนิสนมกับพระศรีสิงห์ เขาไม่คิดสูงส่งกับใคร รักแต่อยู่ลำพังสันโดษ ไม่รู้ใจว่าจะยินดีหรือไม่ที่เจ้าไปร่วมสนุกอย่างนั้น หากไม่ ศรีสิงห์จะพาลร่ำคาญเจ้าเอาเปล่าๆ”

สุดาวดีเริ่มลั้งเล บางทีอีกฝ่ายอาจพุดถูกก็ได้

ก่อนได้สนทนากันต่อไป เด็กชายเด็กหญิงก็มาถึงท่าน้ำใกล้วัดมูขรราช ทั้งสองพากันลงเรือแจว ล่องมาทางใต้ ขึ้นฝั่งอีกที่ตรงบริเวณแถบหมู่บ้านของชาวโปรตุเกส ตรงข้ามปากคลองสวนพลู

เรือสำเภา เรือกำปั่นการค้าลำน้อยใหญ่ จอดทอดสมอเรียงรายริมฝั่ง มีทั้งเรือสัญชาติจีน วิลันดา โปรตุเกส เปอร์เซีย ฯลฯ พวกชายตัวโตเปลือยท่อนบน แบกข้าวของขึ้นลงเรือกันไปมา ส่วนบนฝั่งมีเกวียนหลายเล่มรอขนส่งสินค้า แฉงขายข้าวของตั้งเรียงรายค้าขายกัน ลูกค้ามีทั้งที่เป็นคนงานท่าเรือ และชาวบ้านทั่วไป ทั้งคนอโยธยา คนจีน คนญี่ปุ่น พวกฝรั่งหัวแดงก็มีให้เห็น

สุดาวดีเข้าไปทักทายชายชาวโปรตุเกสรายหนึ่ง ผู้นั้นวัยสักสามสิบห้า รูปร่างผึ่งผาย สูงโปร่ง สวมเสื้อกระดุมหน้าสีขาวแขนยาว กางเกงขายาว สีน้ำตาลอ่อน รองเท้าบู๊ต ปล่อยผมแดงยาวหยักศกเล็กน้อย ไบหน้ายิ้มแย้ม เป็นมิตร

“ตะเบอร์โอ...” เจ้าฟ้าหญิงร้องทัก

ชายโปรตุเกสโค้งเคารพ กล่าวตอบด้วยภาษาไทยสำเนียงแปร่ง

“องค์หญิง...วันนี้เสด็จมาถึงที่นี่เทียว มีอะไรให้หม่อมฉันรับใช้หรือเปล่า”

“ทำอะไรอยู่”

“หม่อมฉันคุมคนงานขนสินค้าขึ้นเรืออยู่ วันพรุ่งเรือลำนี้จะออกเดินทางไปปาเล็มบัง แล้วก็ต่อไปอินเดีย”

เด็กหญิงมองเรือลำโตที่อีกฝ่ายพูดถึง เรือใหญ่หนึ่งสนิทศุจักษ์กลับเสากระโดงสูงนัก ไบเรือยังไม่ได้ถูกกาง แต่อีกไม่นานคงได้จอดโคมรับลมเริ่มต้นออกผจญภัยกลางมหาสมุทร

“น่าสนุกนะ ข้าเคยคิดอยากออกเดินทางไปกับเรือสักครั้ง อยากรู้ว่าไกลจากทะเลกว้างๆ นี้มีอะไรบ้าง”

“โลกภายนอกนั้นยังมีอะไรอีกมากมายที่พระองค์ไม่เคยพบเจอ แต่นั่นก็พูดไม่ได้ว่าน่าสนุก”

“ทำไมล่ะ”

ตะเบรโอทอดสายตายังเรือสินค้าลำใหญ่เสมือนให้ช่วยนำพาล่องย้อนเวลาไปในอดีต

ชายผู้นั้นออกเผชิญท้องทะเลมาตั้งแต่วัยสิบห้า จากนั้นเข้าร่วมในกิจการการค้าของโปรตุเกส ก่อนที่อีกสิบปีต่อมา จึงได้เริ่มต้นกิจการการค้าของตัวเอง โดยมีโยธยาเป็นที่ลงหลักปักฐาน

“สิบกว่าปีที่หม่อมฉันได้ท่องมหาสมุทร ทำให้รู้ดีว่าการท่องสมุทรนั้น สุ่มเสี่ยง บางครั้งต้องเผชิญพายุรุนแรง เรือถูกโยนไปมาราวของเล่น ตัวเรากล้มหมุนกลิ้งเหมือนลูกข้าง หลายครั้งต้องอดอยากกลางทะเล โจรสลัดโหดเหี้ยมก็มีเต็มไปหมด พร้อมมาเยี่ยมหาเราได้เลยมอ”

เจ้าฟ้าหญิงไม่ได้นึกกลัว หน้าซำกลับยิ่งสนใจ “เวลาเจอโจรสลัด เจ้าทำอย่างไร ตะเบรโอ”

“ก็ต้องสู้ ไม่อย่างนั้นก็ตาย ลูกเรือทุกคนจึงต้องแข็งแรงและเชี่ยวชาญอาวุธ ไม่ใช่เพื่อทำลาย แต่เพื่อป้องกัน”

“ข้าอยากเป็นอย่างนั้น ข้าอยากเก่งอาวุธ”

พระปีย์หัวเราะ เมื่อฟังผู้น้อง “เจ้าจะฝึกอาวุธไปทำไมกัน สตรีเช่นเจ้าควรฝึกฝนให้เป็นเลิศทางการเรือน เพื่อเตรียมองค์เป็นชายาของเจ้าฟ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง”

สุดาวดีตีหน้าบึ้งใส่พี่ชาย “ทำไมข้าต้องทำอย่างนั้น พี่ศรีสิงห์ก็พูดอย่างนี้ ข้ามิเห็นว่าสตรีจำต้องเป็นเลิศเพียงการเรือน คอยดูแล ข้ำไม่ยอม

ดอก บรูซทำอะไรได้ ข้าก็จะทำอย่างนั้นได้เช่นกัน”

“ทรงรับสั่งประหลาดนัก จะทรงทำอย่างนั้นได้อย่างไรกัน” ท้าววรจัน
แย้ง

แต่ตะเบรโกลับหัวเราะขึ้นมา “หม่อมฉันเชื่อมั่นเต็มเปี่ยมว่า พระองค์
จะทรงทำเช่นนั้นได้”

“พูดจริงหรือตะเบรโอ” สาวน้อยดีใจที่มีคนเข้าข้าง

“แน่นอนพระพุทธเจ้าข้า หม่อมฉันเชื่อว่าพระองค์จะทรงเป็นสตรีที่
เก่งกาจเหนือกว่าสตรีนางใดในอโยธยาทั้งในวันนี้และวันหน้า”

สุดาวดียิ้มแป้น “ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องหาอาวุธมาให้ข้าฝึกฝนอีก อาวุธ
ของพวกฝรั่ง ข้าอยากลอง”

ท้าววรจันรีบปราม “ไม่ได้นะเพคะ จะทรงทำเช่นนั้นไม่ได้ พระราช-
บิดาทรงทราบเข้าทั้งพระองค์และหม่อมฉันคงต้องอาญาหลังลาย”

“ก็อย่าให้รู้สิ พี่พลับ”

ตะเบรโอว่า “อาวุธของตะวันตกนั้นอันตราย นอกจากต้องตั้งใจแล้ว
ร่างกายยังต้องแข็งแรงเพียงพอ พระองค์เองยังเยาว์พรรษาอยู่ เมื่อไรทรง
เจริญด้วยวัยเหมาะสม หากแม้พระองค์มีพระราชประสงค์จะฝึกอาวุธ และ
พระเจ้าอยู่หัวอนุญาต หม่อมฉันก็พร้อมถวายการสอน”

สุดาวดียิ้มกว้างอีกครั้ง “จริงๆ นะ”

“แน่นอนองค์หญิง”

มีเสียงเรียกดังมาจากในเรือ ตะเบรโอดอกรับด้วยภาษาต่างประเทศ
จากนั้นจึงหันมาขออนุญาต

“หม่อมฉันต้องขอตัวก่อน เชิญทั้งสองพระองค์เดินเล่นชมตลาดและ
ข้าวของแถวนี้ตามพระราชอัธยาศัยเถิด”

สุดาวดีและพี่ชายแยกจากนายเรือโปรตุเกสออกมาเดินชมตลาดย่านนั้น
มีทั้งที่เป็นแผงค้าอาหารการกิน ผักปลา แผงหมากพลูบุหรี ยาเส้น พอค้า
แม่ค้าทั้งที่ยังหนุ่มสาวและมีอายุ ต่างร้องเรียกลูกค้า บางแผงที่แม่ค้าเป็น
สาวรุ่นน่ารัก ก็มีชายหนุ่มแฉะเวียนมาร้องเพลงยาว เกี้ยวพามาไม่ขาด สุดาวดี

เห็นแล้วก็มียิ้ม ขึ้นขอบวิถีชีวิตสนุกสนานเรียบง่าย ช่างต่างกับชีวิตในรั้ว
ในวังที่มีแต่ระเบียบกฎเกณฑ์

ถัดเลยมาจากส่วนที่เป็นแผงค้า เป็นส่วนอาคารก่ออิฐสอปูน ส่วน
ใหญ่ไม่เป็นของชาวจีน ก็เป็นห้างร้านของชาวตะวันตก ห้างร้านที่ว่ามีทั้งที่
ค้าหนังสือ เครื่องประดับ เครื่องแก้ว น้ำหอม ผ้าผ่อนแพรพรรณก็มี
หลายชนิดหลากหลายรูปแบบจากต่างเมือง

สุดาวดีไปเยี่ยมชมร้านผ้า แต่ละผืนล้วนงดงาม

“ลองเลือกชมดูได้ขอรับ” เจ้าของร้านชาวเปอร์เซียกล่าวเชื้อเชิญ “มี
ทั้งจากเปอร์เซีย อียิปต์ ส่วนทางด้านขวา เป็นผ้าไหมจากเมืองจีนและ
ญี่ปุ่น”

สุดาวดีหยิบชมผ้าชิ้นงามขึ้นมาผืนหนึ่ง “ผืนนี้งามนัก ได้มาจาก
ที่ไหน”

“ผืนนี้เป็นผ้าชิ้นดีจากเปอร์เซีย”

“แล้วราคาเท่าไรกัน”

เมื่อพ่อค้าบอกราคาแล้วก็ทำเอาทั้งสุดาวดีและท้าววรจันถึงกับอูทาน

“คุณพระ!...ในราคาจึงสูงเพียงนี้” ท้าววรจันตกใจ

“นี่เป็นผ้าชิ้นเลิศจากเปอร์เซีย หาใช่ของดาษดื่น”

“แต่ก่อนราคาไม่สูงถึงเท่านี้ละ” สุดาวดีว่า เพราะเคยมาเดินชมตลาด
อยู่เป็นนิตย เคยไถ่ถามล่องรู้ราคาสินค้าอยู่บ้าง คิดว่าหากขึ้นราคา ก็ไม่น่า
มากถึงเพียงนี้

เมื่อออกมาจากร้านค้า สุดาวดีป็นกับพี่ชาย

“ข้าวของแพงขึ้นมากนัก”

“มีใช่เพียงแต่ข้าวของในร้านนี้ดอก ข้าวของอีกหลายอย่าง ทุกร้าน
ทุกที่ ก็แพงขึ้น”

“พระปีย์ตรัสถูกแล้วเพคะ” ท้าววรจันยืนยัน “ข้าวของหลายอย่างแพง
ขึ้น ยิ่งของจากประเทศนอกยิ่งแพง ทั้งเครื่องเทศ เครื่องหอม รวมถึง
ผ้าผ่อน ราคาที่สูงขึ้นนัก”

“เพราะอะไรกัน” เด็กหญิงสงสัย

พระปีย์อธิบาย “ก็เห็นจะด้วยภาษีแพงขึ้นละ เจ้าภาษีทั้งหลายขึ้นภาษีสินค้าของตน อีกทั้งพระคลังยังเพิ่มรายการสินค้าที่ต้องขายให้แต่กับพระคลังผู้เดียว ส่วนใหญ่ก็เป็นของจากดินแดนเปอร์เซีย อาหรับ ข้าวของในตลาดจึงแพงขึ้นตามไปด้วย”

“ไม่มีใครห้ามปราม คิดแย้งบ้างหรือ”

“เห็นจะน้อยนัก เพราะบรรดาเจ้าภาษีทั้งหลายเวลานี้อยู่ในสังกัดการอุปถัมภ์ของออกญาศรีเนาวรัตน์ ที่ปรึกษาของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พวกนี้เลยถือว่ามีคนคอยปกป้อง จึงตั้งภาษีตามใจชอบ นี่ไม่นับรวมสินค้าที่พ่อค้าวิไลنداผูกขาดตั้งราคาตามใจมาก่อนหน้านี้แล้วอีกจำนวนมาก”

“แล้วอย่างนี้คนอื่นจะซื้อหาได้อย่างไร ราคาแพงเสียขนาดนี้” สุดาวดีเห็นใจผู้คนที่ทั่วไปที่อาจไม่ได้มีกำลังทรัพย์สมากพอ

“เวลานี้เราคงทำอะไรไม่ได้มากดอก ต้องปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปก่อน”

สุดาวดีไม่ชอบใจนัก “วันหน้า ข้าจะต้องมีเรือสินค้าเป็นของตัวเอง เอาสินค้ามาขายในอยุธยาราคาถูก ให้ชาวบ้านทั่วไปซื้อหากันได้ มิต้องพึ่งพวกพ่อค้าต่างแดนที่คิดแต่จะขูดเลือดเนื้อชาวเรา”

พระปีย์แอบยิ้มเยาะ ในใจคิดว่าคงเป็นเพียงอารมณ์ชั่วครู่ชั่วคราวจากความโกรธ ไม่มีความคิดความเชื่อเลยว่า วันใดวันหนึ่งในกาลภายหน้า เจ้าฟ้าองค์น้อยองค์นี้จะทำได้อย่างที่ตั้งใจ

* * *

ในห้องบรรทมเงียบสงัด เครื่องใช้ เครื่องนอน ถูกจัดแต่งแบบง่าย ๆ บนเตียงไม้สักมีหมอน ผ้าห่มไว้ลวดลายพับไว้เรียบร้อย แทนวางอาวูรทั้งดาบ ธนู ตั้งอยู่ใกล้หน้าต่าง บนชั้นวางใกล้หัวเตียงมีข้าวของซึ่งส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่หลงเหลือมาแต่ครั้งยังเยาว์ พระศรีสังข์หยุดยืนหน้าชั้นวางอยู่เนิ่นนาน ตาจ้องมองกล่องไม้รักปิดทองสลักลวดลายเถาไม้ดูหรูหรา เขาค่อย ๆ เปิดออกซ้าๆ ภายในบุกำมะหยี่สีแดงสด รองรับมีดสั้นสีเงินวับวาว ดำ

จับเป็นไม้สีด้า ชายหนุ่มหุบขึ้นมาก กระชับไว้ในมือ ไตร่ตรอง นึกหวนถึง ภาพอดีตครั้งบิดาถูกทหารรุมล้อม ทูลเชิญแกมบังคับปลงจากบัลลังก์

ครั้งนั้นพระศรีสิงห์มีวัยเพียงหกปี ทำได้แต่นั่งร้องไห้ ทหารตัวโตสอง คนยืนถ่มมึงทิ้งขว้างข้าง ในมือถือดาบ โล่ เข็มจ้อง แม้พระพี่เลี้ยงคอย กอดประคองเพื่อปลอบโยน แต่ตัวเองก็ร้องไห้ไปพร้อมกันด้วยความกลัว

ทหารวัยฉกรรจ์สวมเกราะโลหะคนหนึ่งเข้ามาหา ผู้นั้นคือท่านขุน เหล็ก ประคองพระองค์ยืนขึ้น พาเดินไปหน้าพระแท่นราชบัลลังก์ ซึ่งเคย เป็นที่ประทับของพระราชบิดา ทว่าตอนนี้ มีชายวัยกลางคนท่าทางน่าเกรง- ขามอยู่แทนที่

ตรงนั้นมีผู้คนอยู่กันจำนวนมาก ส่วนใหญ่พอคั่นหน้าอยู่บ้าง ทหาร เกราะเหล็ก พาไปหยุดลงหน้าชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ขวามือของราชบัลลังก์ ผู้ นั้นไม่ได้แต่งกายในชุดเกราะนักรบ

พระศรีสิงห์รู้ว่าชายหนุ่มคนดังกล่าวคือพระปิตุลา นาม นารายณ์ แม้รู้จักเคยพบหน้ากันมาหลายครา แต่เวลานั้นเขากลับไม่กล้าเงยหน้ามอง ตรงๆ เหงื่อไหลซโลมแต่กายกลับสันเทา

“ศรีสิงห์ เข้ามาหาข้าสิ”

ตอนนั้นเขาจำได้ว่าเข้าไปหาคนเรียกอย่างว่าง่าย

คนเรียกอุ้มเขานั่งข้างๆ โอบไหล่ไว้ “อย่าเกรงเข้าไป นับแต่นี้ ข้า จะเป็นผู้ดูแลอภิบาลเจ้าเอง”

เวลานั้นพระศรีสิงห์ไม่เข้าใจเรื่องราวมากนัก ไม่รู้ว่าพ่อแม่หายไปไหน จะได้พบหน้าทั้งสองอีกหรือไม่

จนเมื่อเติบโตรู้ความมากขึ้น คำที่เคยได้ยินว่าจะดูแลอภิบาล ไม่ได้ ช่วยขโลมจิตใจเขาให้เคารพบนอบ รู้คุณพระเจ้ากรุงอยุธยาองค์ปัจจุบันเลย ในใจกลับเริ่มเกิดก่อความโกรธแค้น

เมื่อรู้ความแน่แท้แล้วว่า ผู้ที่ซุบเสี้ยงดูแลมา คือคนแย่งชิงอำนาจ ราชบัลลังก์ไปจากพระราชบิดา และพรากรครอบครัวยันเป็นที่รัก ชายหนุ่ม จึงเริ่มรู้สึกที่ไม่อาจยินยอมอยู่เฉยได้อีก เขาเริ่มฝึกฝนอาวุธ รอคอยวันที่

จะทวงคืนสิ่งที่เป็นของบิดากลับคืนมาสู่ตน

และดูเหมือนวันนี้เขาไม่ต้องการรอคอยอีกต่อไป

นายจันมหาตเล็กคนสนิทค่อยๆ คลานเข้ามาเฝ้า เมื่อเห็นท่าทางผู้เป็นเจ้านาย ก็พอล่วงรู้ความในใจ

“หม่อมฉันมิเห็นควรที่พระองค์จะมุ่งคิดทำการสำคัญในเร็ววันนี้ การนี้ใหญ่หลวงและสุมเสี่ยง หากพลาดพลั้ง คงไม่ได้รับการอภัยโทษอีก ที่จริงแม้พระองค์ทำการสำเร็จดังหวัง แต่เหล่าเจ้านายขุนนางอื่นก็เชื่อว่าจะยินยอมพร้อมใจลงให้พระองค์โดยดี ขอพระองค์ไตร่ตรอง รอเวลาสั่งสมกำลังเพิ่มพูนบารมีอีกสักกระยะก่อนเถิด”

“ข้าหาได้ทำเพื่อให้ใครมายอมรับนับถือ สิ่งที่พระเจ้าอยู่หัวมีอยู่ในวันนี้ล้วนเป็นสิ่งที่ยังชิงมาจากสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฝ่ามือของข้าอยู่กับการถูกหมิ่นเกียรติ เช่นนี้ไม่ได้อีก สายตาของเหล่าเจ้านายองค์อื่น และเหล่าข้าราชการทั้งหลายแหล่ คงมองเห็นข้าเป็นแต่คนน่าสังเวชไร้ค่า ข้าอยู่เฉยต่อไปไม่ได้แล้วพี่ท่าน ข้าจะต้องให้พวกมันได้รับการชมเชยที่พวกมันเคยทำกับสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

“แต่ก็ควรรอเวลาอันเหมาะสม รอวันที่มีสรรพกำลังเพียงพอ หากทำการสำเร็จ พระองค์ก็จะได้ครองบัลลังก์อันเป็นของพระองค์อย่างชอบธรรมและมีมั่นคง”

พระศรีสิงห์หนึ่งเงียบหลับตา ทดสอบจิตใจดูว่าจะสามารถเก็บกลิ่นให้ยอมทำตามคำเสนอของคนสนิทได้หรือไม่ หากแต่เสียงแผ่วเบาที่ละม้ายเอ่ยกับตัวเองเสมือนบ่งบอกคำตอบ

“ข้าเก็บกดความคับแค้นต่อไปมากกว่านี้อีกไม่ได้แล้วละ”

* * *

ท้องฟ้าสดใสไร้เมฆ แสงอาทิตย์อ่อนน้อมเข้าอบอุ่น น้ำค้างปลายนกลีบดอกแก้วค่อยระเหยแห้งลงเมื่อต้องแสงอุ่นสักกระยะ

สุดาวดีหิบบเศษข่าวตอกโยนออกไป ฟุ้งนกกกระจาบโผลงมาจิกกินหลายตัว กินไปพลางร้องขัน บ้างกระพือปีกแสดงอำนาจ เด็กสาวหิบบเศษข่าวใส่มือ เดินมาท่ามกลางฟุ้งนก ชูมือขึ้น ไม่นาน นกน้อยตัวหนึ่งก็

ถลาลงมาเกาะ จิกกินอาหารในมือ

สาวน้อยยิ้มกว้าง นกน้อยน่าเอ็นดูเป็นเสมือนสหายคลายเหงายาม
อรุณรุ่งเช่นนี้

ทว่าจู่ๆ นกน้อยกลับโฉบบินไปโดยเร็ว ประหนึ่งรีบหลบหลีกภัย มีนาง
ข้าหลวงตะโกนโวยวายแทบไม่เป็นภาษา เสียงฝีเท้าหนักๆ ดังใกล้ สูดาวดี
เห็นม้าสีดำตัวโตตรงรี่มาอย่างรวดเร็ว

“ระวังเพคะองค์หญิง!”

อาชาสีนิลควมผ่านหน้าสูดดาวดีจนเซถลาเกือบล้ม ท้าววรจันรีบเข้ามา
ประคองถอยให้ห่างจากอาชาน ที่เพลานี้ค่อยๆ หยดยืน เล็มหญ้าอยู่ริมบึงน้ำ
ไพร่แล้วสามคนรีบวิ่งเข้ามา ในมือถือเชือก ไม้ พยายามหาหนทางจับมัน
แต่ม้าหนุ่มยังขัดขึ้น ไม่ยอมให้ใครเข้าใกล้ ใช้ชาหลังเป็นอาวุธพร้อมตะ

บุรุษหนึ่งปรากฏตัวขึ้น ตรงไปหาอาชาสีดำ

“ถอยไปก่อน” เขาบอกคนอื่นๆ จากนั้น จ้องตาม้า พลางสืบเท้า
เข้าไปหาอย่างเชื่องช้า

“มาเถิดพ่อ มากับข้าเถิด พ่อยอดอาชานของข้า”

ม้าหนุ่มทำจุกพุดพิตอยู่สองสามที ก็ค่อยสงบท่าทีลง ชายหนุ่มลูบ
แก้มมันเบาๆ แล้วตบลำตัวหลังต้นขาหน้า

เมื่อสูดดาวดีเห็นว่าม้าที่หลุดมาเริ่มสงบ อยู่ในกรควบคุม จึงเข้าไป
หา

“สมเด็จเจ้าอา”

ผู้ที่สูดดาวดีเรียกว่า ‘สมเด็จเจ้าอา’ คือสมเด็จเจ้าฟ้าน้อย โอรสในสมเด็จ
พระเจ้าอยู่หัวปราสาททอง เป็นอนุชาต่างมารดา กับพระราชบิดาของพระองค์
มีวัยเกือบยี่สิบแล้ว ใบหน้าคมเข้ม แต่ดวงตาโตแลดูอ่อนโยน รูปร่างสูง
โปร่งองอาจสมดังชายชาตินักรบ

เจ้าฟ้าหนุ่มยิ้มให้สาวน้อย “โชคดีที่เจ้าฟังก์ไม่ชนเจ้าเข้า”

“ฟังก์?”

“อาชานตัวนี่อย่างไรล่ะ กำลังจะขึ้นเป็นม้าทรงของข้า มันออกจะพยศ

สักหน่อย แต่ก็แข็งแรง ฉลาด...ลองลูบมันสิ”

ที่แรก สาวน้อยยกมือลูบไล้ต้นคอเจ้าอาชวย่างกล้าๆ กลัวๆ แต่เมื่อมันไม่มีท่าทางดุร้าย สนใจแต่ก้มเล็มหญ้าอ่อน ทำให้เด็กสาวเริ่มตื่นเต้นดีใจ

“อยากลองขี่ไหม”

สุดาวดีตาโต “ได้หรือเพคะ”

“ได้สิ”

ว่าแล้วเจ้าฟ้าหนุ่มก็อุ้มร่างน้อยนั่งหลังม้า จากนั้นกระโดดขึ้นตามพาอาชานี่ล่ออกเดินไปตามริมบึงน้ำ

ภาพอุทยานกว้างจากบนหลังม้าแม้มิได้ต่างจากที่เคยเห็นตามปกติ แต่สำหรับสุดาวดีกลับเสมือนกำลังอยู่อีกโลก โลกใหม่ที่ไม่เคยสัมผัส บึงน้ำกลางอุทยาน ซึ่งคนในวังเรียกกันว่า สระบัว หรือ สระบกข ดูกามกว่าคราใด ลมพัดกระแสน้ำเคลื่อนไหวเป็นริ้วคลื่น บัวบานชูช่อสีชมพูบ้าง ชาวบ่าง ท่ามกลางกอใบสีเขียว ปิ๊บใหญ่แต่งแต้มดอกสีขาวยประดับอยู่ริมตลิ่ง

เจ้าฟ้าหนุ่มให้ความเอ็นดูเจ้าหญิงตัวน้อย สองแขนโอบร่างบางไว้ด้วยความระวังขณะมือจับบังเหียน ระหว่างทางขี่ม้าเที่ยวชม ก็ชวนคุยเรื่องราวหลากหลาย เรื่องเมื่อครั้งตนยังเด็กเคยแอบมาเล่นน้ำในสระบัว เรื่องต้นสาละใหญ่กลางอุทยานที่เคยปีนไปนอนหลับ จนนางข้าหลวงตามหากันยกใหญ่

แม้ช่วงวัยห่างกันหลายขวบปี แต่ความอ่อนโยน พุดจาเป็นกันเอง หยอกล้อสนุกสนาน ทำให้สุดาวดีอบอุ่น ผ่อนคลาย ราวอยู่กับสหายไร้พิธีรีตอง

ในตอนที่ยี่ทั้งสองกำลังชื่นชมดอกเหลืองของมาลัยทองบนหลังคากระโจมรายริมตลิ่งนั่นเอง มีมหาดเล็กของเจ้าฟ้าน้อยเร่งรีบมาเข้าเฝ้ากราบทูลสีหน้าท่าทางจริงจัง

เห็นทีคงเป็นเรื่องสำคัญ

“มีเรื่องอะไร” เจ้าฟ้าน้อยถาม

ผู้มาเข้าเฝ้ายกมือถวายบังคมครั้งหนึ่งจึงตอบ

“เพลานี้พระศรีสิงห์ถูกราชของครักษ์จับกุมตัวไว้พระพุทเจ้าข้า”

สุดาวดีตกใจ

เจ้าฟ้าน้อยลอบมองสีหน้าสาวน้อยนิตหนึ่ง แล้วจึงถามคนของตน
“เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

* * *

พระเจ้ากรุงอโยธยาอิงหมอนอยู่บนที่ประทับไม้สัก ภายในพระราชมณเฑียร ข้าหลวงสามคนคอยปรนนิบัติพัดวี รินน้ำจันท์ถวายไม่ได้ขาด วงมโหรีบรรเลงเพลงไพเราะเสนาะหู นางร่ำร้องอรรชรสวมสไบสีตองอ่อน นุ่งผ้าพั้น ร่ายระบำอ่อนช้อย

สุดาวดีเข้ามาทักกราบบิดา ตอนนั้นการบรรเลงจบลง นักดนตรีนางรำต่างทยอยกันออกไป

พระเจ้าอยู่หัวขยับพระองค์ให้ทะมัดทะแมงขึ้น ขณะเดียวกันก็ลอบสังเกตสีหน้าลูกสาว เห็นความหม่นหมอง ไม่ร่าเริงเช่นก่อน

“เป็นอะไรหรือเปล่า วันนี้ดูเจ้าไม่สดใสเลย”

ฝ่ายลูกสาวนั่งอยู่ครู่หนึ่ง จึงเอ่ย “สมเด็จพระมโหรีรับสั่งให้จับตัวสมเด็จพระศรีสิงห์หรือเพคะ”

คนเป็นพ่อโอบอ้อมใจของตน “เมื่อเจ้ารู้เรื่องนี้แล้ว ก็คงรู้เหมือนกันว่าทำไมพ่อจึงสั่งเช่นนั้น”

“เพราะสมเด็จพระศรีสิงห์คิดลอบปลงพระชนม์สมเด็จพระพ่อ” สุดาวดีก้มหน้าตอบเสียงอ้อมอ้ม น้ำตาเริ่มคลอ “แต่หม่อมฉันได้ยินว่าสมเด็จพระพ่อจะทรงลงทัณฑ์ถึงชีวิต”

องค์กษัตริย์ถอนหายใจยาว “ใช่ว่าพ่ออยากทำ แต่ศรีสิงห์คิดลอบสังหารพ่อ แอบซุ่มที่ปากประตูพระที่นั่งสรรเพชญปราสาท ใช้มีดหมายสังหาร ยิงตีที่ราของครักษ์เข้ามาขัดขวางทัน ศรีสิงห์ต้องคมดาบบนหน้า ฉกรรจ์จนสิ้นแรงคิดหาญทำการต่อ จึงถูกกุมตัวไว้ได้ ไม่อย่างนั้นพ่อคงไม่ได้มาพบกับเจ้าอย่างนี้”

ราชธิดานิ่งเงียบ

“อีกอย่างหนึ่ง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ศรีสิงห์คิดกระทำการเช่นนี้ พ่อเคยอภัยโทษไปครั้งหนึ่ง ด้วยเห็นว่ายังเยาว์ อาจขาดความยั้งคิด แต่มันกลับไม่สำนึก หากพ่อยังละไว้อีก จะไม่มีผู้ใดเกรงกลัวอาญา เหล่าขุนนางและอาณาประชาราษฎร์จะได้เสื่อมความเคารพภักดี”

คนเป็นพ่อลูบหัวลูกสาวที่ซบอยู่บนอก พุดต่อ

“ที่ผ่านมามีพ่อเองเห็นว่าศรีสิงห์ต้องกำพร้า จึงนำมาซบเลี้ยง มิใช่เห็นเป็นเพียงหลานอา แต่รักใคร่ดูแลประดุจโอรสของตัวเอง แต่อย่างที่เขาว่าเอาลูกเขามาเลี้ยง เอาเมียของเขาอมม ศรีสิงห์ไม่เคยสำนึกบุญคุณ กลับอกตัญญูคิดฆ่าพ่อ ไม่ต่างจากทำปิศาจมาด แม้พ่อเองไม่คิดโกรธแค้นเพราะอย่างไรเสียก็สายโลหิตเดียวกัน แต่เหตุการณ์ครั้งนี้ไม่อาจละไว้ได้อีก”

สุดาวดีน้ำตาไหล เข้าใจบิดา แต่ก็ยังสงสารพระเชษฐา

“แต่หม่อมฉันไม่อยากให้พี่ศรีสิงห์ตาย”

“เจ้าเป็นคนจิตใจงามนักรู้จักพ่อ แต่ชีวิตคนเราก็ออย่างนี้ ไม่ว่าจะป็นเจ้าสูงศักดิ์ หรือไพร่ทาสต่ำเตี้ยเช่นไร ก็ไม่มีทางได้ทุกอย่างที่ต้องการดอก”

สาวน้อยบอกตัวเองไม่ได้ว่าเข้าใจ แต่นั่นไม่สำคัญไปกว่าการรู้แล้วว่าคงจนวนทางช่วยเหลือพี่ชายอีก เงยหน้ามองบิดาด้วยน้ำตานองหน้า

“เช่นนั้นวันพรุ่ง ขอหม่อมฉันไปร่วมยามลงทัณฑ์พี่ศรีสิงห์นะเพคะ”

องค์กษัตริย์ส่ายหน้า “อย่าเลย ไม่ใช่อะไรที่เจ้าควรเห็น”

“แต่...” สุดาวดีไม่รู้จะพูดอะไร ได้แต่สะอื้น

คนเป็นพ่อพยายามปลอบ “เจียบเถิด ลูกสาวกษัตริย์ต้องไม่อ่อนแอไม่ร้องไห้ ต้องเข้มแข็ง หากใครรู้ว่าลูกของพ่อพุ่มพวยอ่อนแอเช่นนี้ จะดูถูกเอาได้”

แต่เสียงสะอื้นและน้ำตายังไม่หยุดรินจากดวงตาคู่สวย

ผู้เป็นพ่อจับบ่าทั้งสอง เช็ดน้ำตาบนแก้มลูกสาว

“เอาละ หากเจ้าหยุดร้อง พ่อจะมีรางวัลให้ พ่อจะไม่เอาเรื่องพี่เจ้าแอบหนีไปนอกวัง และก็จะอนุญาตให้เจ้าออกไปได้ตามต้องการ ไม่ต้องคอยหลบแอบหนีไปอีก และจะยังให้นายเรือโปรตุเกสมาสอนสรรพวิทยาและศาสตร์

บางอย่างด้วย”

สุดาวดีเริ่มยิ้มออกมาได้บ้างแม้ริมแก้มยังเปราะระน้ำตา “จริงหรือเพคะ”
“จริงสิ” ทรงแย้มสรวลเมตตา ลูบศิระษะธิดาอย่างอ่อนโยน
คนเป็นลูกสาวกอดพ่อของตนไว้เนิ่นนาน

* * *

สุดาวดีกำลังร้อยมาลัยอยู่ตอนที่ท้าววรจันวิงหน้าตาตื่นเข้ามาทრุดตัว
ลงต่อหน้า

“มีอะไรหรือจะพี่พลับ ท่าทางเร่งร้อนเทียว”

พระพี่เลี้ยงสุตหายใจอีกสองสามครั้ง ขยับตัวไปใกล้เจ้านายของตนอีก
หน่อย แล้วจึงเอ่ยเสียงเบาราวกับไม่ต้องการให้ใครได้ยิน

“หม่อมฉันทราบจากพวกข้าโขนปากประตูวังมาว่า หลังพิธีลงทัณฑ์
ด้วยท่อนฉันทน์เมื่อวาน ครั้นพวกทหารนำพระศพไปฝัง ด้วยบุญญาบารมี
พระศรีสังห็นั้นยังไม่ทรงสิ้นพระชนม์ มีข้าเก่าช่วยเหลือให้รอดไปได้เพคะ”

“พี่พูดจริงรึ” เด็กสาวยินดี วางมือจากมาลัย หากแต่อีกใจไม่อยาก
เชื่อว่าจะเป็นจริงได้ อาจเป็นเพียงคำลือไร้แก่นสาร

“แต่จะเป็นตามนั้นได้อย่างไรกัน ทหารหลวงคงต้องรู้ ไม่อาจปกปิด
หลบเลี่ยงได้”

พระพี่เลี้ยงตอบ “ทหารหลวงทำหน้าที่เสร็จ ฝังพระศพแล้วก็หมดหน้าที่
เป็นที่ให้ข้าหลวงเก่าของพระเชษฐาลอบช่วยพระองค์ได้ ความจริงทหารหลวง
จำนวนหนึ่งก็ยังภักดีพระศรีสังห้อยู่ จึงทำที่เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ให้คนช่วย
ไปได้อย่างปลอดภัยเพคะ”

เด็กสาวใจชื้นขึ้นเมื่อคิดว่าพี่ชายอาจรอดไปได้จริง

แม้ไม่ได้เป็นพี่น้องร่วมอุทร แต่การได้คุยเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก ก็ก่อให้เกิด
ความผูกพัน ไม่หวังให้พี่ชายต้องตายตกไปด้วยอาญา

สุดาวดีได้แต่เพียงหวังว่าหากพระเชษฐาผ่านเคราะห์ภัยร้ายครานี้ไปได้
ก็ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยคุ้มครองให้เขาอยู่สุขสบายตามอัถภาพ ไม่
พลันกลับหลงสู่ความมืด คิดทำการผิดพลาดอีก

๒

ลูกธนูพุ่งผ่านอากาศ บั๊กกลางส่วนหัวของหุ่นฟางใต้ต้นโสนใหญ่
สูดาวดียิ้มอย่างพอใจ จากการฝึกฝนมาหลายปีตั้งแต่บิดาอนุญาต จนเพลานี้
นี้ล่วงเข้าวัยสิบหกแล้ว ฝีมือทางศัสตราจึงเป็นเลิศเทียบเทียมบุรุษ

“ฝีมือเจ้าดีขึ้นทุกวันเลยนะ สูดาวดี แม้อยอดขุนพลก็ยากจะมีชัยเหนือ
เจ้า” เจ้าฟ้าน้อยชม

หญิงสาววางคันธนูลงบนโต๊ะ ยิ้มให้อีกฝ่าย

“หม่อมฉันหมั่นฝึกฝนไม่ให้ฝีมือแพ้สมเด็จจอา”

“อย่างนั้นรี” เจ้าฟ้าหนุ่มนึกสนุก ยื่นขอคันและลูกธนูจากทหารติดตาม
โค้งคันศรก่อนปล่อยให้ปลายแหลมพุ่งตรงรวดเร็ว เสียบถูกลูกธนูของหญิงสาว
ที่ปักอยู่ก่อนหน้า จนแตกแยกกลายเป็นสองซีก ร่วงหล่นลงพื้น

อาวุธของเจ้าฟ้าน้อยปักแน่นแทนที่บนหุ่นฟาง

สูดาวดีเห็นฝีมืออีกฝ่ายแล้วก็ทิ้ง

“สมเด็จจอาทรงพระปรีชานัก”

ว่าแล้วก็คว้าคันธนูของตนยังออกไป ลูกศรพุ่งแหวกอากาศเจาะปลาย
ธนูดอกที่ปักอยู่ก่อนหน้าจนแตกออกเป็นสองซีก

“ยอดเยี่ยม เห็นที่ข้าคงสู้เจ้าไม่ได้แล้ว” เจ้าฟ้าหนุ่มชม

“สมเด็จจอาทรงปรีชากว่าหม่อมฉันมากนัก”

ชายหนุ่มส่งคืนคันศรให้คนติดตาม จากนั้นเป่าปากให้สัญญาณ เพียง
อึดใจ อาชาลักษณะงามนามพังคี ก็วิ่งเหยาะเข้ามาหา เจ้าฟ้าน้อยกระโดด
ขึ้นหลังม้า ยื่นมือรับหญิงสาว ให้ขึ้นมาอยู่ในอ้อมแขนล่าสัตว์ซึ่งโอบล้อมอยู่
ทั้งซ้ายขวา มีแผ่นอกหนาเป็นพนักให้พักพิงอย่างอ่อนนคลาย

จากเด็กสาวตัวน้อย เพลานี้เจ้าฟ้าหนุ่มสัมผัสได้ถึงความงามของสาว
แรกรู้หน้า ดวงหน้าเรียวยาว ริมแก้มปลั่งปลั่งดั่งจันทร์เพ็ญนวลผ่อง องค์เอวอรชร

เรือนผมดำขลับหอมกรุ่นยิ่งกว่าพวงผกาไต้ในอุทยาน พาให้เกิดความรู้สึก
ลิเน่หา ประารถนาได้ครอบครองทั้งกายใจ เมื่อจับมือบางให้เกาะกุมบังเหียน
แต่หลวมๆ ไปพร้อมกัน เสมือนดั่งสองร่างรวมกันเดินทางสู่ความฝัน

เช่นเดียวกันกับสุดาวดี ความรู้สึกแปลกแตกต่างไปจากวันวารก็บังเกิด
ขึ้นมาในหัวใจ ไม่ใช่เป็นเพียงความตื่นเต้นที่ได้ขึ้นมา หากแต่เสมือนหัวใจถูก
นำพาสู่โลกใหม่ ลมหายใจแผ่วเบาที่คลอเคล้าต้นคอ เพียงพอจะก่อให้เกิดความ
วาบวาม หัวใจเต้นแรงจนกายร้อนผ่าว

ความสุขใจก่อความปรารถนาให้เวลาหยุดนิ่ง ให้ได้ฟังแผ่นอกหนา
ระหว่างอาชาวิ้งเอื่อยไปตามทาง

สองข้างเส้นทางเต็มไปด้วยแนวไม้พุ่มเตี้ยสีเขียวสดเรียงราย ผลิดอก
หลากสีดูสดสวย ผิวหน้าในสระกว้างเป็นประกายประหนึ่งเกล็ดเพชรโรยระยับ
บนแผ่นผิวมรกตใหญ่ แสงอาทิตย์สาดใสไม่ร้อนอบอ้าว ลมพัดเอื่อยจับผิวให้
เย็นสบาย

พึงคิ่วผ่านประตูพระราชวัง หยุดลงตรงลานหน้าวัดมงคลบพิตร มี
ผู้คนเดินไปมากันขวกไขว่ พ่อค้าแม่ขายตั้งแผงค้ากันทั้งข้างของเครื่องใช้
หมากพลูบุหรี เครื่องประดับ รวมถึงอาหารคาวหวานก็มีอยู่มาก ต่างร้อง
เรียกลูกค้ามาอุดหนุน

เจ้าฟ้าทั้งสองลงจากหลังม้า เข้าไปในอุโบสถ บรรยากาศภายในทั้ง
เย็นและสงบเงียบ เสียงกริ่งกริ่งแว่วมาตามแรงลม มีกลิ่นรูปเทียนหอม
เหล่าอุบาสกอุบาสิกาทยอยเข้ามาทำบุญถวายข้าวของสังฆทาน เจ้าฟ้าทั้งสอง
นั่งลงก้มกราบพระพุทธรูปประธานองค์โตปางมารวิชัย จากนั้นขยับมาสนทนา
ธรรมกับภิกษุชรา พร้อมกับไพร่ฟ้าจำนวนหนึ่ง

หลังจากทั้งสองออกจากโบสถ์ ก็ว่าจ้างเรือแจว ล่องเที่ยวชมบึงใหญ่
แถบทุ่งกุเขาทอง

“ไม่คิดว่าใกล้ๆ พระราชวัง จะมีบึงน้ำกว้างใหญ่สุดตาเช่นนี้” สุดาวดี
เปรยออกมา ตาทอดไปไกลทั่วท้องน้ำ

“ที่นี้ไม่ได้เป็นบึงน้ำเช่นนี้ตลอดทั้งปีดอก ข้าเคยมาเที่ยวชมแต่ครั้งยัง

เด็ก ที่นี้สีให้มาชมได้เพียงไม่กี่เดือนเท่านั้น”

“ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นล่ะเพคะ”

“ที่จริงแล้วพื้นที่แถบนี้เป็นเรือกสวนไร่นา พอถึงฤดูฝน น้ำจะหลากท่วมอยู่หลายเดือน จนกลายเป็นบึงขนาดใหญ่ มีทั้งพืช สัตว์ ปลาหลากหลายพันธุ์หลายชนิด เป็นแหล่งอาหารของชาวบ้านย่านนี้”

สุดาวตึกวาดสายตาไปทั่วท้องน้ำไกลโพ้น น้ำใสแลเห็นปลาตัวน้อยว่ายอยู่ใต้ใบบัว ดอกบัวหลวงชูช่อเต็มไปหมด จอกแหนแผ่ตัวครอบคลุมผิวน้ำ นกตัวโตฝูงใหญ่โฉบลงมายืนบนกอบัว เดินเหยียดเหย้งหาอาหาร

“ที่นี้กว้างมากเลยนะเพคะ สมเด็จจามาบ่อยหรือเพคะ”

“ไม่ดอก ข้าไม่ได้มานานแล้ว ครั้งสุดท้ายก็นานมากจนแทบลืมสถานที่ที่ยังจำได้เพียงอย่างเดียวก็คงเป็นความทรงจำเรื่องสมเด็จจแม่”

“สมเด็จจามาที่นี้กับแม่หรือเพคะ”

เจ้าฟ้าหนุ่มพยักหน้า “คิดว่าอย่างนั้นนะ ที่จริงก็ไม่แน่ใจว่าเป็นความจริง หรือเป็นเพียงภาพจากความคิดคำนึงที่วาดขึ้นเองกันแน่ แต่นั่นไม่สำคัญ เพราะมันเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุด ข้านะ ไม่ได้ใกล้ชิดสมเด็จจพอมามากนักเพราะทรงมีราชกิจมาก อีกทั้งบ้านเมืองก่อนนี้ก็วุ่นวาย อาณาประชาราษฎร์เต็มไปด้วยทุกข์เข็ญ”

สุดาวตึกตั้งใจฟัง

เจ้าฟ้าหนุ่มเล่าต่อไป “ครั้งข้ายังเด็ก บ้านเมืองถูกรุมเร้าทั้งจากศึกนอกและศึกใน เกิดขบถขึ้นหลายครั้ง เมื่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวศรีสุธรรมราชาปราบดาภิเษก ก็คิดหมายประหารพี่น้องญาติวงศ์คนอื่น ก็ได้พ่อของเจ้าทูลขอละเว้นเอาไว้ ข้าจึงยังอยู่มาจนวันนี้”

เจ้าฟ้าน้อยทอดสายตาไกล “เมื่อพ่อของเจ้าขึ้นครองอโยธยา ก็เลี้ยงดูข้าประหนึ่งโอรส ไม่ได้แคลงหน่าย หรือหวาดระแวงว่าจะเป็นภัย”

“ตั้งแต่หม่อมฉันจำความได้ ก็เห็นสมเด็จจมาเป็นครอบครัว ไม่ได้รู้สึกแบ่งแยกแต่อย่างใด”

“ข้าได้รับพระเมตตาจากพระเจ้าอยู่หัวและพระกษัตริ์ โดยเฉพาะพระ-

กษัตริย์ที่คอยดูแลช่วยเหลือข้าประหนึ่งพี่สาวแท้ๆ ก็ไม่ปาน”

“ได้ยินสมเด็จพระเจ้าแล้ว ทำให้หม่อมฉันคิดถึงแม่ หม่อมฉันไม่เคยเห็นหน้าแม่เลย ทรงสิ้นพระชนม์ไปตั้งแต่หม่อมฉันเกิดได้ไม่นาน”

เจ้าฟ้าหนุ่มเล่า “ข้ายังจำพระองค์ได้ไม่ลืม แม่ของเจ้าเป็นสตรีผู้งดงาม หากแต่จิตใจยิ่งงามกว่า เป็นอัครชายาอันคู่ควร” เขามองใบหน้าดวงตาของหญิงสาว “เจ้าช่างเหมือนกับแม่ของเจ้านัก แววดาคู่นี้ เฉกเช่นพระองค์ไม่ผิด”

สาวน้อยเริ่มน้ำตาลกลอ คิดถึงมารดา อยากเห็นหน้าสักครา อยากอยู่ในอ้อมกอดท่านสักหน

“หม่อมฉันคิดถึงแม่”

“แม่อยู่กับเจ้าเสมอ สุตาวดี เจ้าเป็นคนฉลาด เป็นธิดาที่รักของพระเจ้าอยู่หัวและคนทั่วไป เท่านี้ข้าคิดว่าแม่ของเจ้าก็เป็นสุขใจแล้ว”

หญิงสาวรับคำปลอบโยนของอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มเหนื่อยอ่อน

“บางครั้งหม่อมฉันรู้สึกโดดเดี่ยว สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวทรงรักแม่ก็ประทับอยู่สวรรคแล้ว หม่อมฉันไม่รู้เลยว่าวันหน้าจะเป็นอย่างไร หามีใครที่พอจะชี้ทางให้หม่อมฉันเดิน บางครั้งหม่อมฉันรู้สึกกลัว”

เจ้าฟ้าน้อยจึงมองดวงตาคู่งาม “เจ้าหาต้องกลัวสิ่งใดไม่ หากมันมีภัยอันตรายใดมาแผ้วพาน ข้าจะเป็นผู้ปกป้องตัวเอง” แล้วกุมมืออ่อนบางของหญิงสาว

สายตาอบอุ่นที่มองมาพาให้ดวงใจในอกของสุตาวดีเต้นไม่เป็นจังหวะ ร่างกายร้อนวูบ ได้แต่ก้มหน้าหลบสายตา ทว่าไม่อาจเก็บกลั้นรอยยิ้มขึ้นมาบนใบหน้าได้ ตอบกลับไปน้ำเสียงพะแผ่ว

“หม่อมฉันเกรงว่า คำของพระองค์จะเป็นเพียงรับสิ่งที่ฝากไว้กับเกสรดอกบัว และแมลงภู่มืดรอบกายเพลานี้เท่านั้น เพียงก้าวขึ้นฝั่ง ก็จะทรงหลงลืมไปเสีย”

เจ้าฟ้าน้อยยกมือประนม สีน้หน้าจริงจางขณะเอ่ยคำสัตย์สาบาน

“ข้าแต่เทพดาฟ้าดิน ข้าขอสัญญาว่าจะปกป้องดูแลทั้งกายใจของ

สุดาวดี มิให้ต้องโทมนัส เสียหน้าตา มิให้มีภัยอันตรายใดแม้เพียงเฝ้าผงธุลีมา
แผ้วพานให้ระคายเคือง หากมันผิดคำ ขอให้ข้าสิ้นเสียงจะเอ่ยวาจาและ
คำสัญญาใดๆ ไม่อาจหาความสุขสวัสดิ์ได้อีกตราប់ชั่วกาลปาวสาน”

“พอแล้ว พระองค์มิจำเป็นต้องพูดอีกแล้ว” เจ้าหญิงร้องปราม ไม่ประ-
สงค์ฟังคำสาบานอันน่าประหวั่นอีก

เจ้าฟ้าหนุ่มมองตาคู้งามไม่วาง

“ตาเจ้าราวกับดวงตาของแม่ไม่ผิดเพี้ยน หากทว่าสำหรับรูปโฉม เจ้า
นี้นางมากกว่า”

สุดาวดีทำอะไรไม่ถูกแม้แต่เอื้อนเอ่ยคำใด คงต้องตกอยู่ใต้สายตาแสน
เสน่ห์ของเจ้าฟ้าหนุ่มอยู่นั้นนาน ราวกับต้องพันนาการอันน่าอภิรมย์ ไม่
ปรารถนาให้หลุดพ้นไปโดยเร็ว

* * *

เจ้าฟ้าทั้งสองซึ่งเพิ่งคิดกลับมาถึงยังพระราชวังเมื่อเพลลาโพลล์ หยดลง
ข้างกระโຈมรายบนเนินริมสระบงกช ด้านหน้าตำหนักสำคัญทางทิศบูรพาของ
พระราชมนเทียร

ตำหนักของเจ้าฟ้าอภัยทศ พระอนุชาแห่งองค์พระเจ้าอยู่หัว และพระ-
เชษฐาแท้ๆ ของเจ้าฟ้าน้อย

เจ้าฟ้าอภัยทศเพลานี้ใช้เวลาไปกับการชมความงามของอาทิตย์อัสดง
รับลมเย็นพัดพาแผ้วเบา เขาเป็นผู้ที่มีรูปร่างไม่สูงนัก ไม่ล่ำสัน แต่ก็แลดู
สมส่วน ใบหน้าออกกลม คิ้วหนา คางป้าน ผิวขาวเนียนกว่าน้องชาย
เล็กน้อย

ทรงประทับผ่อนคลายเป็นอิริยาบถร่วมกับพระกนิษฐาต่างมารดา นาม
เจ้าฟ้าศรีสุพรรณ หรือที่หลายคนเรียกขานว่า พระราชกัลยาณี มีเหล่า
ข้าหลวงนางในคอยรับใช้ ปอกผลไม้ รินน้ำจืดให้ บีบขวดพัควีไม่ได้ขาด

เจ้าฟ้าน้อยผูกพันไว้กับต้นพุทราใหญ่ จากนั้นพากันเข้าไปเฝ้าพระ-
เชษฐา

สุดาวดีนั่งลงข้างอาหญิงของตน

“แต่งตัวเป็นชายอยู่เรื่อยนะเจ้า” พระราชกัลยาณีดูแบบที่เล่นที่จริง
“แล้วนี่ไปเที่ยวเล่นที่ไหนมา”

“ไปวัด แล้วก็นั่งเรือเล่นชมบัวแถวทุ่งกุษาทองเพคะ ที่นั่นงดงามนัก
หากสมเด็จจอาได้เสด็จไปชม ต้องชอบแน่ๆ”

“ชอบไปเที่ยวนอกวังเสียจริงนะ เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก” แล้วหันไป
พูดกับเจ้าฟ้าน้อย “สมเด็จพี่นี่ก็จริงเที่ยว ตามใจสุดาวดีอยู่รำไป”

“ครานี้พี่เป็นคนชวนสุดาวดีออกไปเอง ให้ได้ชมบ้านเมืองของเราบ้าง
หาใช่ต้องอูดอู้อยู่แต่ในรั้วในวัง”

สุดาวดีเฝ้ามองอาทิตย์กลมโตปริ้มลงยอดทิวไม้ อีกดวงสะท้อนอยู่บน
ผิวน้ำ ระเบียบบิสีทองอร่ามประหนึ่งละอองทองคำปกคลุม

“ตะวันวันนี้ช่างงามนัก”

“ตะวันงามยามใกล้ลาลับ เห็นจะไม่ต่างจากชีวิตข้า” เจ้าฟ้าอภัยทศ
เอ่ยขึ้นมาลอยๆ คล้ายกับพูดกับตัวเอง “ชีวิตที่กำลังเคลื่อนสู่ราตรีกาลดามีดี”
แล้วพยายามขยับตัวด้วยความยากลำบาก ขาลีบเล็กไม่อาจช่วยให้เคลื่อนไหว
ได้โดยง่าย ยิ่งจะพยุลงลุกเดินเอง ยิ่งห่างไกลจากความคิดฝันมานานแล้ว

สุดาวดีนึกเห็นใจสมเด็จจอาอภัยทศนัก รับรู้มานานแล้วว่าทรงท้อ
กับสภาพร่างกายของตนมาหลายปี จนมีเรื่องลือกันว่าเคยคิดจะปลิดชีวิต
ตนเอง จากพระเจ้าน้องยาเธอที่สมควรประทับอยู่ในฐานะเจ้าวังหน้ามหา
อุปราช แต่ด้วยชะตากรรมทำให้พระองค์ไม่อาจเป็นได้ดังหวัง วัยที่เพิ่มขึ้น
แต่ละวัน กลับกลายเป็นสวนทางกับเรี่ยวแรงขาที่ลดน้อยลงเรื่อยๆ จนไม่
สามารถเดินไปไหนต่อไหนได้โดยปกติ

พระราชกัลยาณีขยับร่างบอบบางเข้าไปใกล้พี่ชาย และมืออีกฝ่ายหวัง
ปลอบโยน

“อย่ารับสิ่งเช่นนั้นเลยเพคะสมเด็จพี่ พระองค์จะยังทรงอยู่เป็นที่รักของ
เหล่าพระบรมวงศ์และอาณาราษฎร์อีกนานเพคะ”

เจ้าฟ้าน้อยเอ่ยให้กำลังใจพี่ชาย “หากสมเด็จพี่เป็นดวงตะวัน ก็หาใช่
ตะวันรอนใกล้ลาลับ แต่คือตะวันกล้าฉายแสงเป็นแรงใจให้หม่อมฉันและพระ-